

Sygn. akt V U 26/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2013 roku w Białymstoku

sprawy M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

na skutek odwołania M. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 7 listopada 2012 roku

Nr (...)

Oddala odwołanie.

sygn. akt V U 26/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7.11.2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania M. C. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach, z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Organ rentowy wskazał, że z przedstawionych dokumentów wynika, iż wnioskodawca na dzień 1.01.1999 r. udowodnił wymagany okres składkowy i nieskładkowy, natomiast nie udowodnił wymaganych co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach - udowodnił 11 lat 11 miesięcy i 10 dni. Organ rentowy nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu pracy od 20.12.1973 r. do 30.11.1975 r. w Oddziale Remontowym Przedsiębiorstwa Państwowej (...) w B. na stanowisku monter samochodowy, mechanik napraw pojazdów samochodowych, blacharz napraw pojazdów samochodowych ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Ponadto z przedłożonych kserokopii akt osobowych z archiwum, z powodu braku zakresu czynności, nie można ustalić charakteru pracy w celu potwierdzenia, czy praca na tych stanowiskach, w oparciu o zarządzenie nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29.06.1983 r., jest pracą w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca M. C. złożył odwołanie od tej decyzji. Wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury od dnia złożenia wniosku. Zarzucił nieuwzględnienie przez organ rentowy w/w okresu pracy jako pracy w szczególnych warunkach

z powodu nieprzedłożenia świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach

jak również niezaliczenie, z naruszeniem art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej okresu pełnienia czynnej służby wojskowej do okresu pracy

w szczególnych warunkach w Ośrodku (...)w B.Oddziale (...)w C..

Organ rentowy odpowiadając na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Powołał się

na argumentację taką jak w zaskarżonej decyzji. Ponadto podniósł, że nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej, ponieważ w tym okresie wnioskodawca nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę i po odbyciu służby nie powrócił do pracy, którą wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

M. C. urodził się (...). Na dzień 1.01.1999 r. posiada udokumentowany i udowodniony przed organem rentowym ogólny staż pracy wynoszący 27 lat 10 miesięcy i 3 dni, w tym staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 11 lat 11 miesięcy i 10 dni. Jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa. Ostatni stosunek pracy rozwiązał 31.05.2008 r.

Dnia 13.09.2012 r. złożył wniosek o emeryturę, po rozpoznaniu którego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 7.11.2012 r. decyzję, obecnie zaskarżoną, którą odmówił mu prawa do emerytury w wieku obniżonym z uwagi na brak udowodnionego, co najmniej piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przewidziane jest w art. 32 ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.

Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) zwanej dalej ustawą emerytalną. Ustawa ta

w przepisach przejściowych zawiera szczególną regulację dotyczącą niektórych ubezpieczonych zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 1.01.1999 r.

Przepis art. 184 ustawy emerytalnej przewiduje prawo do wcześniejszej emerytury

dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31.12.1948 r., którym przysługuje emerytura

po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Ponadto emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych

na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1.01.2013 r. ubezpieczony nie jest obowiązany do rozwiązania stosunku pracy, niemniej jednak wnioskodawca rozwiązał ostatni stosunek pracy 31.05.2008 r.

Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom spełniającym powyższe warunki przysługuje prawo do emerytury, ustala się zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej na podstawie przepisów dotychczasowych.

W rozpoznawanej sprawie przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie

wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) zwane dalej rozporządzeniem. Zgodnie z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Stosownie do treści § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy - § 2 ust. 2.

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości osiągnięcie przez wnioskodawcę zarówno określonego wieku emerytalnego jak i ogólnego stażu zatrudnienia. Kwestią sporną pozostaje posiadanie przez niego 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy uznał jako okres pracy wykonywanej w takich warunkach 11 lat 11 miesięcy i 10 dni. Nie uznał jako zatrudnienia w warunkach szczególnych pracy w Oddziale Remontowym Przedsiębiorstwa Państwowej (...) w B. w okresie od 20.12.1973 r. do 30.11.1975 r. ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Nie uznał również okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej, bowiem wnioskodawca nie otrzymywał wynagrodzenia a ponadto nie podjął po jej zakończeniu pracy w Nadleśnictwie (...) w B., gdzie wykonywał pracę w szczególnych warunkach, przed rozpoczęciem służby.

W celu ustalenia powyższych spornych okoliczności Sąd przeprowadził w tym zakresie postępowania dowodowe i oparł się na dołączonej do akt dokumentacji organu rentowego oraz zeznaniach odwołującego i świadków jak również aktach osobowych.

I tak odnośnie pierwszej okoliczności spornej, dotyczącej okresu pracy od 20.12.1973 r. do 30.11.1975 r., z akt osobowych M. C. wynika, że z dniem 20.12.1973 r. został on zatrudniony w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w B. Oddziale Remontowym w B. na stanowisku montera samochodowego na czas nieokreślony, z ustaleniem V kategorii zaszeregowania. Po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego w dniu 19.04.1974 r., w związku z regulacją płac pracowników od 1.04.1974 r. powierzono wnioskodawcy stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych i przyznano wynagrodzenie według VI kategorii zaszeregowania. Następnie po złożeniu kolejnego egzaminu kwalifikacyjnego wnioskodawcy przyznano od 1.06.1975 r. VII kategorię osobistego zaszeregowania w zawodzie blacharza napraw pojazdów samochodowych. Za każdym razem zmiana kategorii zaszeregowania skutkowałą wzrostem wynagrodzenia.

Ze świadectwa pracy z dnia 28.11.1975 r. wynika, że M. C. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w B. a ostatnio zajmowanym przez niego stanowiskiem było stanowisko blacharza naprawy pojazdów samochodowych.

Wnioskodawca przesłuchany w charakterze strony zeznał, że przez cały okres pracy w tym przedsiębiorstwie pracował w kanale jako mechanik w brygadzie podwoziowej. Była to praca w pełnym wymiarze. Nigdy natomiast nie pracował tam jako blacharz (k. 55 odw). Wynika to również z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków.

Świadek A. Ł. zeznał, że pracował jako spawacz w (...) od 4.12.1973 r.

do 28.11.1975 r., praktycznie w tym samym okresie co wnioskodawca. Pracowali na tej samej hali, gdzie pracowało około 50 osób podzielonych na brygady. Świadek pracował w innej brygadzie, w wydziale remontowym natomiast wnioskodawca praktycznie cały czas pracował w kanale. Kanałów tych było kilka- od 4 do 6 i jednocześnie w każdym z nich pracowało 4-5 osób. W kanale demontowano silniki, które następnie naprawiano poza nim. Napraw tych dokonywali doświadczeni mechanicy. Wnioskodawca, jak większość młodych pracowników wykonywał „najgorsze roboty”, w kanale, gdzie warunki pracy były ciężkie z uwagi

na zadymienie i brak klimatyzacji (k. 25).

Świadek E. K. zeznał, że wnioskodawca pracował w kanale w V Oddziale Remontowym (...) przy naprawie samochodów. Świadek również pracował w kanale w brygadzie zajmującej się naprawą autobusów przegubowych, innej niż wnioskodawca. Wnioskodawca wychodził z kanału kiedy musiał. Praca w kanale polegała na demontażu i montażu różnych części, bez ich naprawy. Naprawą uszkodzonych podzespołów zajmowali się bowiem inni specjaliści. Świadek nie pamiętał czy wnioskodawca wykonywał jakieś prace poza kanałem i czy wykonywał prace blacharskie (k. 26)

Świadek W. K. zeznał, że w Oddziale Remontowym (...) było 4 lub 5 brygad. Zarówno on jak i wnioskodawca pracowali w brygadach podwoziowych i praca ta była tylko i wyłącznie pracą w kanałach. Mimo, że świadek pracował w innej brygadzie podwoziowej niż wnioskodawca, to pracowali na sąsiednich kanałach. Były to dwie spośród 4 brygad, które pracowały wyłącznie w kanałach. Wnioskodawca przez cały okres pracy wykonywał te same czynności, bowiem prace blacharskie wykonywała brygada blacharzy. „Podwoziowcy” nigdy nie wykonywali prac blacharskich ani innych. Zakład, w którym pracowali był oddziałem usługowym i naprawiał samochody zarówno (...) jak i z zewnątrz. Praca była wykonywana w pełnym wymiarze czasu a niekiedy również po godzinach. Świadek zeznał też, że każda podwyżka wynagrodzenia wiązała się ze zmianą stanowiska, mimo że faktycznie do takiej zmiany nie dochodziło. W przypadku wnioskodawcy nie doszło do takiej zmiany bowiem przez okres 2 lat pracy wykonywał on te same czynności (k. 54 odw.).

Świadek W. F. zeznał, że w Oddziale Remontowym (...) pracował 13,5 roku, był mistrzem. Spośród 4 brygad podwoziowych 2 podlegały jemu. Wnioskodawca pracował 2 lata i był w brygadzie mechaników kanałowych, pracował „w pierwszym kanale po prawej od strony mistrzów”, brygadzystą był J. B. a mistrzem J.. Praca wnioskodawcy polegała na demontażu części samochodowych w kanałach, czyszczeniu ich i naprawianiu, jeżeli zachodziła taka konieczność. Była to praca na cały etat, po 8 godzin dziennie obejmująca naprawy główne i bieżące samochodów ciężarowych, dostawczych, autobusów i przyczep. Pracami blacharskimi zajmowały się oddzielne brygady blacharsko- spawalnicze zatem wnioskodawca nie wykonywał takich prac. Był on w jednej z 4 brygad podwoziowych podczas gdy było jeszcze 18-19 pozostałych brygad (k. 54 odw.-55).

W ocenie Sądu zeznania przesłuchanych w sprawie świadków jak również zeznania wnioskodawcy, nie pozostawiają wątpliwości, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 20.12.1973 r. do 30.11.1975 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach. Świadkowie mieli bezpośrednią wiedzę na okoliczności, co do których składali zeznania, bowiem pracowali z wnioskodawcą w tym samym zakładzie pracy. Bazując na zasadzie bezpośredniości Sąd stwierdził, że zeznania te były wiarygodne i szczerze. Świadkowie mimo znacznego upływu czasu pamiętali, że wnioskodawca swoją pracę wykonywał w kanale remontowym przy naprawie pojazdów mechanicznych. Była to jego jedyna praca, bowiem w zakładzie pracowały wyspecjalizowane brygady i istniał między nimi podział prac. Brygada podwoziowa, w której pracował wnioskodawca była jedną z czterech tego rodzaju brygad i miała ona ściśle określone zadania. Znamienne są zwłaszcza zeznania świadka W. F., który wręcz z fotograficzną dokładnością odtworzył nawet usytuowanie kanału, w którym pracował wnioskodawca. Pamiętał również kto był jego brygadzystą i mistrzem. Zeznania zarówno świadków jak i wnioskodawcy wzajemnie się uzupełniały, były logiczne i dlatego Sąd nie znalazł powodu aby odmówić im waloru wiarygodności. Z zeznań tych wynika, że prace, które wykonywał wnioskodawca zostały ujęte w Wykazie A rozporządzenia w Dziale XIV pod poz. 16 jako prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84),

a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi. Zaznaczyć przy tym należy, że dla określenia czy dana praca wykonywana jest w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze nie ma znaczenia nazwa stanowiska pracy, ale charakter faktycznie wykonywanych czynności.

W ocenie Sądu, dokumentacja płacowo- kadrowa nie odzwierciedlała rzeczywistego stanu rzeczy a więc czynności faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę. Zmiana stanowisk omówiona wyżej, związana była z kolejnymi podwyżkami wynagrodzenia, bez faktycznej zmiany wykonywanych czynności, co wynika również z zeznań świadka W. K., który zeznał, że z każdej podwyżki był inny angaż. I tak przykładowo z ostatniej podwyżki świadek miał przypisane stanowisko mechanik –diagnostyk, mimo że takiego stanowiska nie zajmował. Stwierdził, że „papiery są tak pogmatwane, że trudno je odczytać”.

W tej sytuacji, jak wskazano wyżej, ustalenia Sądu zostały poczynione nie w oparciu o zachowaną dokumentację lecz w oparciu o zeznania świadków i wnioskodawcy a sporny okres pracy został uznany przez Sąd jako okres pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Przechodząc do drugiej okoliczności spornej dotyczącej niezaliczenia do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zasadniczej służby wojskowej wskazać należy, że poza sporem pozostawało powołanie wnioskodawcy do tej służby w okresie jego pracy w Ośrodku (...)w B.Oddziale (...)w C., przy czym praca ta została uznana jako praca wykonywana w szczególnych warunkach. M. C.był zatrudniony w tym Ośrodku od 28.12.1970 r. Pracował do 24.10.1971 r. natomiast z dniem 25.10.1971 r. został powołany do zasadniczej służby wojskowej. Pozostawał w niej do 15.10.1973 r. Po jej odbyciu nie powrócił do wcześniejszej pracy, podjął pracę 20.12.1973 r. a więc ponad 2 miesiące później, w innym zakładzie pracy – w Oddziale Remontowym Przedsiębiorstwa Państwowej (...). Z zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony wynika, że w trakcie służby wojskowej chorował on na zapalenie płuc. Z tego powodu miał przesunięty termin przysięgi wojskowej, leżał w szpitalu w T.a później korzystał z miesięcznego urlopu zdrowotnego. Miało to miejsce w pierwszym roku służby, później było trochę lepiej chociaż nadal się przeziębiał. Po wyjściu z wojska również chorował i szukał innej pracy, nie chciał wracać do pracy w Ośrodku (...)z uwagi na zdrowie, gdyż była to praca w kanałach remontowych pod gołym niebem. Nie było tam warunków do pracy i wnioskodawca widział w tym przyczynę swojej choroby. Pierwsza praca po odbyciu służby wojskowej jaką podjął to była praca w Oddziale Remontowym Przedsiębiorstwa Państwowej (...)w B.omówiona wyżej (k. 55 odw.).

Powyższe wynika również z zeznań świadka M. M., który zeznał, że wnioskodawca chorował w czasie służby wojskowej na zapalenie płuc i nie chciał wrócić do poprzedniej pracy ze względów zdrowotnych. Pracował tam bowiem pod gołym niebem, nawet zimą (k. 53 odw.).

Podobnie zeznała siostra wnioskodawcy H. F.. Dodatkowo zeznała, że lekarz wojskowy mówił wnioskodawcy by szukał on pracy w pomieszczeniu, ponieważ często zapadał na zapalenie płuc. Po wojsku nie wrócił do dotychczasowej pracy, znalazł pracę w (...), gdzie pracował w warsztacie, w kanale pod dachem (k. 54).

Zeznania te w ocenie Sądu noszą znamiona relacji zdarzeń faktycznie zaistniałych.

W sposób logiczny wskazują również na związek przyczynowy między pracą wnioskodawcy wykonywaną w trudnych warunkach a chorobami płuc, na które zapadł w wojsku. Dlatego też Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

Niemniej jednak okres zasadniczej służby wojskowej nie mógł zostać zaliczony do okresu pracy w szczególnych warunkach ponieważ wnioskodawca nie zgłosił powrotu do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia w ciągu 30 dni po odbyciu służby wojskowej.

Zgodnie z utrwalonym w zasadzie orzecznictwem w tym zakresie, okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa

do emerytury w niższym wieku emerytalnym, jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (m.in. wyrok SN z dnia 25.02.2010 r., II UK 219/09). Podstawę zaliczenia stanowi art. 108 i 106 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 461) oraz § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22.11.1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318).

Przepis art. 108 ust. 1 i 3 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym do 31.12.1974 r. stanowił, że okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy przy czym warunkiem zaliczenia okresu odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminu, o którym mowa w art. 106 ust. 1.

Termin z art. 106 ust. 1 był terminem trzydziestu dni na zgłoszenie swojego powrotu do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia od dnia zwolnienia ze służby wojskowej. Niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika.

Zeznania zarówno wnioskodawcy jak i przesłuchanych świadków, w sposób niewątpliwy wskazują, że wnioskodawca nie miał zamiaru podjąć dotychczasowego zatrudnienia i szukał innej pracy.

Nie skorzystał również z regulacji zawartej w rozporządzeniu z dnia 22.11.1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318) w brzmieniu obowiązującym od 4.04.1975 r. (Dz. U. Nr 10, poz. 61). Przepis § 4 tego rozporządzenia stanowił, że żołnierzowi, który w terminie 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił powrót do zakładu pracy, lecz z powodu choroby lub z innych przyczyn uniemożliwiających stawienie się do pracy nie może przystąpić do niej niezwłocznie, przysługują uprawnienia wynikające ze stosunku pracy, jeżeli zgodnie z obowiązującymi przepisami przedstawi dowody usprawiedliwiające nieobecność w pracy.

Jak wynika ze świadectwa pracy, stosunek pracy wnioskodawcy z Ośrodkiem (...)w B.Oddziałem (...)w C.został rozwiązany z dniem 15.10.1973 r. a więc z dniem zakończenia odbywania służby wojskowej- na mocy porozumienia stron (akta ZUS).

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że brak jest podstaw prawnych do zaliczenia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej przez wnioskodawcę do okresu pracy w szczególnych warunkach, bowiem nie został spełniony wyżej wskazany wymóg ustawy określający termin zgłoszenia powrotu do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia.

Mając na względzie przedstawione wyżej okoliczności, Sąd uznał, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.